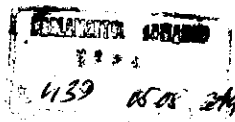
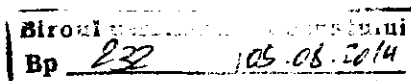

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

1462
24072014

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Legii nr.53/2003 - Codul muncii*”, inițiată de domnul senator PSD Darius-Bogdan Vâlcov și un grup de parlamentari PSD (Bp.232/2014).

I. Principalele reglementări

Prin propunerea legislativă se urmărește înăsprirea regimului sancționator pentru combaterea muncii la negru prin completarea art. 264 alin. (4) din *Legea nr.53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul introducerii sancțiunii de a interzice angajatorului care a primit la muncă mai mult de 5 persoane, indiferent de cetățenie, fără încheierea unui contract individual de muncă, dreptul de a administra sau de a se asocia la societăți comerciale.

II. Observații

1. Menționăm că, Guvernul României a adoptat, în cursul lunii noiembrie 2012, memorandumul cu tema „*Adoptarea măsurilor necesare asigurării unui cadru normativ care să răspundă exigențelor referitoare la accesibilitatea și previzibilitatea normei de drept. Implicațiile adoptării Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a noului Cod penal asupra republicării unor acte normative*”, prin care au fost stabilite principiile referitoare la necesitatea creării unui sistem legislativ stabil, unitar și intercorelat, inclusiv prin evitarea paralelismelor legislative și prin care s-a agreat soluția de principiu conform căreia orice modificare, completare sau abrogare a normelor juridice cuprinse în actele normative care cuprind și dispoziții penale, modificate prin *Legea nr. 187/2012*, precum și orice

republicare a acestor acte normative să aibă în vedere soluțiile deja agreate și adoptate prin legea de punere în aplicare a noului Cod penal¹.

2. Precizăm că, în prezent, textul alineatului (4) al art. 264 din *Legea nr.53/2003 – Codul Muncii, cu modificările și completările ulterioare*, are următorul conținut: „(4) *Constituie infracțiune și se sancționează cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă primirea la muncă a mai mult de 5 persoane, indiferent de cetățenia acestora, fără încheierea unui contract individual de muncă*”.

Cu privire la soluția prefigurată de autorii propunerii legislative considerăm că aceasta vine în contradicție cu dispozițiile *Legii nr. 187/2012*.

Astfel, referitor la modificarea propusă a pedepsei, în sensul eliminării, ca pedeapsă alternativă, a pedepsei cu amendă, apreciem că această modificare este în contradicție cu sistemul sancționator reglementat în noul Cod penal. Menționăm, cu titlu de exemplu, infracțiunile prevăzute de art. 193, art. 215, art. 224 alin. (1), art. 225 alin. (1) sau art. 226 alin. (2), care prevăd o pedeapsă cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. Precizăm că acest sistem sancționator a fost preluat prin *Legea nr. 187/2012* și în legile speciale (în acest sens, a se vedea, de exemplu, art. 265 alin. (1) și (2) din *Legea nr. 53/2003*).

Menționăm și faptul că modificarea propusă la art. 264 alin. (4) afectează și infracțiunea prevăzută de art. 265 alin. (2) din Codul muncii, deoarece acest din urmă text de lege conține o normă de trimitere la pedeapsa prevăzută la art. 264 alin. (4).

Totodată, în ceea ce privește introducerea a două pedepse complementare, respectiv a interzicerii „*dreptului de a administra sau de a se asocia în cadrul societăților comerciale pe o perioadă de 3 ani*”, reamintim faptul că, potrivit art. 66 alin. (1) din Codul penal (*Legea nr. 286/2009*²), pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la 1 la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre drepturile enumerate de respectivul text de lege. Se constată că pedepsele complementare propuse ar urma să se aplice pe o durată de 3 ani, durată care, pe de o parte, nu este conformă cu sistemul Codului penal, iar pe de altă parte, neexistând un minim și un maxim, nu ar permite individualizarea judiciară a pedepsei complementare în raport de circumstanțele concrete.

Arătăm că articolul 265 alin. (4) din Codul muncii prevede care sunt pedepsele complementare care pot fi aplicate în cazul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) din *Legea nr. 53/2003 – Codul Muncii, cu modificările și completările ulterioare*³.

¹ Aceasta, întrucât soluțiile cuprinse în *Legea nr. 187/2012* s-au conturat în urma unui intens și complex proces de identificare și analizare a legislației naționale în materia dreptului penal material (fiind analizate în etapa premergătoare elaborării aproximativ 300 de legi speciale), noile texte fiind rezultatul cooperării tuturor ministerelor, instituțiilor și autorităților publice cu atribuții în domeniile analizate, dar și al unor dezbateri parlamentare extinse asupra tuturor intervențiilor legislative cuprinse în *Legea nr. 187/2012*.

² *Legea nr. 286/2009* privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

³ „(4) În cazul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la alin. (2) și (3) și la art. 264 alin. (4), instanța de judecată poate dispune și aplicarea uneia sau mai multora dintre următoarele pedepse complementare:

a) pierderea totală sau parțială a dreptului angajatorului de a beneficia de prestații, ajutoare ori subvenții publice, inclusiv fonduri ale Uniunii Europene gestionate de autoritățile române, pentru o perioadă de până la 5 ani;

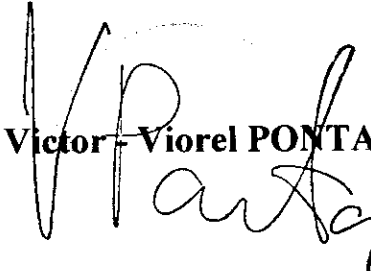
Art. 66 alin. (1) lit. g) din Codul penal prevede ca pedeapsă complementară interzicerea „*dreptului de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii*”, iar art. 67 alin. (1) și (2) prevede că pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară, precum și faptul că aplicarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită.

Din coroborarea acestor texte, rezultă că și în absența modificării produse⁴, instanța de judecată, constatând că o persoană a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (4) din Codul muncii, făcând aplicarea dispozițiilor art. 66 alin. (1) lit. g) din Codul penal, ar putea să dispună, apreciind de la caz la caz, interzicerea dreptului de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii, adică inclusiv a calității de administrator de o societate constituită în temeiul *Legii nr. 31/1990*.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Victor Viorel PONTA

Domnului senator Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu

Președintele Senatului

b) *interzicerea dreptului angajatorului de a participa la atribuirea unui contract de achiziții publice pentru o perioadă de până la 5 ani;*

c) *recuperarea integrală sau parțială a prestațiilor, ajutoarelor ori subvențiilor publice, inclusiv fonduri ale Uniunii Europene gestionate de autoritățile române, atribuite angajatorului pe o perioadă de până la 12 luni înainte de comiterea infracțiunii;*

d) *închiderea temporară sau definitivă a punctului ori punctelor de lucru în care s-a comis infracțiunea sau retragerea temporară ori definitivă a unei licențe de desfășurare a activității profesionale în cauză, dacă acest lucru este justificat de gravitatea încălcării.”*

⁴ Conștând în introducerea pedepsei complementare a dreptului de a administra o societate comercială.